USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **I. D.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní třída 16, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 22. října 2014, č. j. 3057/14, v řízení vedeném dosud u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 234/2014, o návrhu žalobkyně na přikázání věci z důvodu vhodnosti jinému krajskému soudu,

takto:

Věc dosud vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 234/2014 **se přikazuje** k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Brně.

Odůvodnění:

[1] Žalobou podanou původně ke Krajskému soudu v Brně se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým jí nebyl ustanoven advokát k poskytnutí bezplatné právní pomoci. Krajský soud v Brně rozhodl usnesením ze dne 10. listopadu 2014, č. j. 29 A 89/2014 - 52, o postoupení věci Městskému soudu v Praze jakožto soudu místně příslušnému podle § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s“).

[2] Přípisem ze dne 8. října 2015, č. j. 6 A 234/2014 - 68, Městský soud v Praze zaslal žalobkyni vyjádření žalované k žalobě a zároveň ji vyzval, aby mu sdělila svůj případný nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Žalobkyně podáním ze dne 17. října 2015 požádala o nařízení jednání. Usnesením ze dne 10. března 2016, č. j. 6 A 234/2014 - 72, Městský soud v Praze zamítl žádost žalobkyně osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce. Toto usnesení zrušil Nejvyšší správní soudu rozsudkem ze dne 16. června 2016, č. j. 5 As 73/2016 - 40. Městský soud v Praze následně usnesením ze dne 16. srpna 2016, č. j. 6 A 234/2014 - 101, přiznal žalobkyni osvobození od soudních poplatků v rozsahu 90 % výše poplatku, zároveň zamítl její žádost o ustanovení zástupce. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. října 2016, č. j. 8 As 210/201 - 29, zrušil výrok usnesení Městského soudu v Praze o částečném osvobození žalobkyně od soudních poplatků. V části

směřující proti neustanovení zástupce žalobkyni Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Usnesením ze dne 16. března 2017, č. j. 6 A 234/2014 - 141, Městský soud v Praze žalobkyni zcela osvobodil od soudních poplatků. Kasační stížnost proti tomuto usnesení Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 18. května 2017, č. j. 8 As 80/2017 - 11, odmítl.

[3] Nejvyššímu správnímu soudu bylo Městským soudem v Praze dne 9. října 2017 postoupeno podání žalobkyně datované ke dni 17. září 2017 obsahující návrh na postup podle § 9 odst. 2 s. ř. s., tedy na přikázání věci jinému soudu z důvodu vhodnosti. Žalobkyně uváděla, že Městský soud v Praze od počátku řízení nebere ohled na její poměry a nepřijatelně bagatelizuje předmět řízení. V důsledku svého zdravotního postižení není žalobkyně schopna se dostavit na jednání soudu v Praze, a proto žádá o přikázání věci soudu nacházejícímu se blíže jejího bydliště. To, že pro všechna jednání se státními orgány žalobkyně potřebuje ustanovit advokáta, vyplývá ze znaleckého posudku. Městský soud v Praze tedy ostentativně ignoruje omezené schopnosti, možnosti a poměry žalobkyně, která nikdy sama nesepsala jediné podání.

[4] Žalovaná ve vyjádření k návrhu žalobkyně uvedla, že neshledává důvody pro přikázání věci jinému soudu z důvodu vhodnosti, navrhla však ke zvážení provedení výslechu žalobkyně dožádaným soudem. V případě, že by Nejvyšší správní soud zaujal ve věci odlišný názor, navrhuje žalovaná přikázání věci Krajskému soudu v Brně. Žalovaná rovněž poukázala na tvrzení žalobkyně, že „se na její stranu postavilo několik advokátů“, což považuje za známku toho, že žalobkyni je právní služba již poskytována.

[5] Ačkoli žalobkyně ve svém návrhu neuvedla konkrétní soud, k němuž by považovala za vhodné toto řízení přikázat, z jejího požadavku, aby bylo řízení „*přeneseno do dosažitelné blízkosti jejího bydliště*“ Nejvyšší správní soud dovodil, že se domáhá přikázání věci Krajskému soudu v Brně. Bydliště žalobkyně se totiž nachází v obci K. ve Zlínském kraji (v bývalém okrese Kroměříž), tudíž v obvodu Krajského soudu v Brně. Přikázání věci tomuto soudu (pro případ, že Nejvyšší správní soud návrh nezamítne) ve svém vyjádření navrhovala rovněž žalovaná.

[6] Podle § 9 odst. 2 s. ř. s. může Nejvyšší správní soud *věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné.* Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu 22. dubna 2004, č. j. Nad 138/2003 - 26, č. 305/2004 Sb. NSS uvedl, že tento postup představuje výjimku z ústavní zásady zákonného soudu a soudce a rovněž ze zásady trvání místní příslušnosti (*perpetuatio fori*), pročež je třeba k delegaci vhodné přistupovat pouze v ojedinělých a odůvodněných případech. Přikázání věci jinému soudu z důvodu vhodnosti tak nemůže odůvodnit pouze to, že žalobce pobývá v obvodu jiného krajského soudu, než který je místně příslušný podle § 7 odst. 2 s. ř. s. (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. října 2003, č. j. Nad 103/2003 - 40).

[7] Onen „důležitý důvod“, na nějž pamatuje citovaný § 9 odst. 2 s. ř. s. ve svém závěru, však může spočívat v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu žalobce. V usnesení ze dne 20. dubna 2006, č. j. Nad 11/2006 - 36, Nejvyšší správní soud konstatoval, že zdravotní stav žalobce odpovídající plné invaliditě je důvodem pro

přikázání věci krajskému soudu, v jehož obvodu má žalobce bydliště. V usnesení ze dne 23. března 2005, č. j. Nad 23/2005 - 41, shledal Nejvyšší správní soud podmínky pro delegaci vhodnou v případě těhotné žalobkyně, která nebyla pro narušení statiky hrudně bederní páteře schopná delšího sezení či chůze.

[8] Z návrhu žalobkyně i ze spisu předloženého Městským soudem v Praze je zřejmé, že žalobkyně trpí závažným onemocněním trávicího traktu, jež jí znemožňuje cestovat na delší vzdálenosti a zapříčinilo pokles její pracovní schopnosti v rozsahu zakládajícím invaliditu třetího stupně. Žalobkyně není v řízení zastoupena, a proto bude-li chtít realizovat své právo nahlížet do spisu či účastnit se jednání, bude tak muset učinit osobně. Proto Nejvyšší správní soud považuje za vhodné přikázat věc Krajskému soudu v Brně, a to i přes to, že žalovaná s tímto postupem nesouhlasí. Žalovaná má totiž v Brně pobočku (která vydala rozhodnutí, proti němuž nyní žalobkyně brojí) a vedení řízení u Krajského soudu v Brně pro ni tak nebude nijak problematické.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. listopadu 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu